

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 roku w sprawie z powództwa D. M. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zobowiązanie do naprawy rzeczy albo wydanie rzeczy wolnej od wad, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo w całości oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości oraz zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 6 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 29 września 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie co miało wpływ na wynik sprawy i przyjęcie, że obowiązek udowodnienia zakresu gwarancji udzielonej przez pozwanego spoczywa na powodzie jako konsumentowi;

2. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 29 września 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie co miało wpływ na wynik sprawy i pominięcie, że pozwany, który udzielał gwarancji winien w taki sposób określić jej warunki, aby były jasne, zrozumiałe i niewprowadzające w błąd co do ich treści;

3. art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 581 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie co miało wpływ na wynik sprawy, a polegające na pominięciu, iż:

a) uszkodzony element sprzedanego towaru tj. matryca telewizora plazmowego jest praktycznie zasadniczym jego elementem stanowiącym o rzeczy – towarze jako całości, do którego takie części składowe takie jak obudowa są przynależnością, a jej wymiana jest niewątpliwie wymianą istoty tejże rzeczy – towaru;

b) przedmiotowa ustawa z dnia 29 września 2002 r. nie reguluje kwestii dostarczenia uprawnionemu z gwarancji zamiast rzeczy wadliwej rzeczy wolnej od wad w kontekście istotnego elementu rzeczy albo istotnych napraw rzeczy. Zatem biorąc pod uwagę zakres jej regulacji oraz ochronę konsumenta oczywistym jest że zastosowanie mają właściwe przepisy kodeksu cywilnego co ma swe potwierdzenie w dokumencie gwarancyjnym;

1. nierozpoznanie istoty sprawy dotyczącej zakresu ochrony gwarancyjnej udzielonej przez pozwanego.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I i II instancję z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu

w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że spór między stronami dotyczy możliwości zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisu art. 581 § 1 k.c., co niewątpliwie miało wpływ na ocenę, czy zgłoszenie reklamacyjne z dnia 14 sierpnia 2015 roku mieściło się

w okresie objętym gwarancją, czy też nie. Apelacja stanowi w istocie powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania przed Sądem I instancji i zmierza do podważenia stanowiska Sądu I instancji, wedle którego w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przede wszystkim postanowienia udzielonej przez pozwanego gwarancji wynikające z treści karty gwarancyjnej, a także przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2002, Nr 141, poz. 1176 ze zm.), a także właściwe przepisy Kodeksu cywilnego, nie znajdują zaś zastosowania przepisy art. 577-582 k.c. i brak jest w niniejszej sprawie podstaw do przyjęcia, iż w dokumencie gwarancyjnym pozwany rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności jako gwaranta w oparciu o dyspozycję art. 581 k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Przede wszystkim Sąd I instancji słusznie wskazał, że w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2002, Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Jak słusznie wskazał również Sąd I instancji brak było podstaw do zastosowania przepisów ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U. 2014, poz. 827 ze zm.) oraz znowelizowanych przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących gwarancji przy sprzedaży (art. 577-582 w brzmieniu obowiązującym od dnia 25 grudnia 2014 roku), albowiem znajdują one zastosowanie dopiero do umów zawartych po dniu wejścia w życie tych przepisów, a zatem do umów zawartych od dnia 25 grudnia 2014 roku. Oceny tej nie zmienia argumentacja podnoszona przez apelującego, iż ustawa z 2002 roku jest niekorzystną regulacją nie dającą prawa wyboru z jakiego prawa konsument chce skorzystać. Przypomnieć należy w orzecznictwie sądowym ugruntowana jest zasada, że dla oceny stosunków prawnych stosuje się prawo obowiązujące w chwili zdarzeń, z których dla stron wynikają skutki prawne, co znajduje potwierdzenie w treści art. 3 k.c. Wyjątki od zasady *lex retro non agit* mogą wynikać z wyraźnego przepisu ustawy, nie mogą natomiast w żadnym razie być wyprowadzane w drodze interpretacji. Skoro zatem przepisy w ówczesnym stanie prawnym nie przewidywały zastosowania art. 581 k.c., który mocą art. 1 ust. 4 ustawy został wyłączony, powoływanie się na niego przez skarżącego jest nieuprawnione. Należało zgodzić się również ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż nie sposób przyjąć, że pozwany w dokumencie gwarancji w jakikolwiek sposób rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności jako gwaranta, m.in. o dyspozycję art. 581 k.c. Zakres udzielonej przez pozwanego gwarancji wprost wynika z karty gwarancyjnej, w której wskazano, że okres gwarancji dla telewizorów wynosi 24 miesiące. Tym samym określono dokładny czas trwania ochrony gwarancyjnej.

O ile w pkt 14 dokumentu gwarancji wskazano, że w sprawach nieuregulowanych warunkami niniejszej karty gwarancyjnej zastosowanie mają odpowiednie przepisy Kodeksu cywilnego, to jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, nie można wywodzić z tego, że zastosowanie znajduje także przepis art. 581 § 1 k.c. Okres trwania gwarancji został wprost i precyzyjnie określony w karcie gwarancyjnej, a zatem brak jest podstaw do twierdzenia, że jest to „sprawa nieuregulowana warunkami niniejszej karty gwarancyjnej”. Pozwany w sposób jasny i nie budzący wątpliwości interpretacyjnych zawarł wszelkie postanowienia gwarancji w karcie gwarancyjnej. Powód nie skorzystał przy tym z uprawnienia do żądania udzielenia mu wyjaśnienia postanowień umowy gwarancyjnej, w szczególności okresu udzielonej gwarancji, czy też informacji związanych z terminem składania reklamacji. Zatem wszelkie zarzuty w tym zakresie należało poczytać jako wyraz przyjętej linii obrony, która nie mogła się ostać. Powód nie udowodnił zatem, by zakres gwarancji udzielonej przez pozwanego był szerszy niż wynikał z dokumentu gwarancyjnego lub by wady ujawniły się przed upływem okresu gwarancyjnego. Wbrew również stanowisku apelującego ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie i wyżej wymieniona ustawa nie przewiduje w tym zakresie wyjątków.

W tym stanie rzeczy Sąd słusznie uznał, że biorąc pod uwagę, iż zgłoszenie powoda z dnia 14 sierpnia 2015 roku zostało dokonane po upływie okresu objętego gwarancją udzieloną przez pozwanego, pozwany słusznie odmówił dokonania nieodpłatnej naprawy gwarancyjnej, zaś niniejsze powództwo zasługuje na oddalenie w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 2 pkt. 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 z późn. zm.).